

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLEE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaar is bepaeld op 3 fr. per jaer.
" " " " " " 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. . . . . 15 " "
De reklamen " " " " " 23 " "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laatste, voor verscheidene achterenvolgende keeren gegeven genielen voordeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 28 JULY.

Feesten van den 29^{en} verjaardag der krooning van Leopold I, koning der Belgen.

Het was verleden zondag een schoone dag voor België. Negen-en-twintig jaren zyn verlopen sedert dat de koning de wenschen der natie aenhoorende, zich gansch en geheel aen de belangen van België heeft toegewyd, en gedurende deze negen-en-twintig jaren is de vaderlyke zorgvuldigheid van Z. M. voor het welzyn des lands geen oogeblik te kort gebleven.

Getrouw aen zyne edele beloften heeft hy deze woorden volbragt welke hy uitsprak vooraleer van den troon bezit te nemen: « De menschelyke lotbestemmingen leveren geene edeler en nuttiger taek op dan degene van geroepen te zien om de onafhankelykheid eener natie te behouden en hare vryheden te bevestigen. » De geestdrift waer van België deze week een heerlyk schouwspel opleverde is het klaerblykste bewys dat de koning stiptelyk den eed heeft gehouden welken hy aen het land gedaen had.

De stad Tongeren heeft een ruim deel genomen aen de feesten welke by deze gelegenheid in België plaets gehad hebben. Het geluid der klokken, het geschut der stadskanons, het uitvoeren van musiek stukken, het versieren en verlichten der straten, waren slechts bleeke afbeeldsels van den geestdrift die de Tongenaren vervoerde en van de gehechtheid aen ons koninglyk stamhuis en aen onze vrye instellingen.

Wy hebben reeds aengekondigd dat de provinciale raedsheeren van geheel het land, te Brussel een banket aen den Koning zouden aanbieden, ter gelegenheid van den 29^{en} verjaardag zynar inhuldung en dat M. Jaminé, burgemeester van Tongeren, gelast was by deze gelegenheid den Koning in name der gansche vergadering het woord toe te sturen.

Op het nageregt, zeggen de dagbladen van Brussel, heeft M. Jaminé, oud lid van het nationaal Kongres, deken van de voorzitters der provincie-raden, de volgende gezondheid uitgebragt:

« Aen den Koning, wiens regering eene aeneenschakeling is van daedzaken, van vryheid en weldaden!

» Aen den Koning, wiens regering van wege de natie eene gestadige betooging is van erkentenis en eerbied!

DE VERRADERLYKE SCHILDERY.

(Vervolg en einde.)

De vreemdeling, die alleen in het werkhuis van Braugmartens achterbleef, verzok in diep nadenken. Hy ging met groote schreden af en aen en scheen de geheele wereld te hebben vergeten, toen men een gedruisch van wapenen en stemmen hoorde. De deur werd geopend en een officier, door onderscheidene gewapende mannen vergezeld, trad binnen. Hy ging den verbaesden vreemdeling toe en sprak:

— Heb ik de eer kapitein Fortequion voor my te zien?

— Ja, mynheer.

— Dan houd ik u aen in naem der Koningin!

— Er moet hier een misverstand plaets hebben: ik ben officier en...

— Uwe vermomming baet u niet langer! gy zyt verraden.

— Onmogelyk! sprak de vermomde kapitein met doffe stem.

— Alles is mogelyk! Gy zyt verraden. Sedert acht dagen wordt gy streng bewaekt en uwe heimelyke streken zyn gevolgd; loochenen baet niet.

— Gods wille geschiede! antwoordde de vreemdeling en hy gaf zich over.

De officier wilde vertrekken, toen hem de schildery in het oog viel. Hy bezag ze vlugtig en wilde zich verwyderen, toen hy onder de portretten ook dat van den gewaenden kapitein herkende. Eerst dacht hy dat dit een inval van den schilder was, maar toen hy er over nadacht, nam hy het stuk van den ezel en voerde het mede.

Terwyl dit alles in het werkhuis van Braugmartens plaets vond, ging Chidioc door de straten, die naer Whitehall leidden. In het midden van het strand aengekomen, klopte hy aen de deur van een huis dat er vry goed uitzag. Een

» In de bladzyden die zy aen deze roemvolle regering zal toewyden, zal de geschiedenis herhalen dat de Belgen, uit eenen geweldigen krisis opkomende, onzeker wegens hunne toekomst, den Koning dien zy zich kwamen te verkiezen, als eenen anker van zaligheid beschouwden. Zy zal zeggen dat er op den angst en vrees een grensloos vertrouwen volgde, toen de Koning zwoor hunne instellingen te handhaven en dat, Belg by aenneming, hy het ook zou wezen door zyn staatkundig gedrag. Zy zal zeggen dat, dank aen dien zekeren en verlichten leidsman, wy de gevaren doorkomen zyn eener aanborende nationaliteit en de schrikkelijke omwentelingen die later Europa kwamen overhoop werpen. Zy zal het doorluchtige voorbeeld ophalen der getrouwheid aen den gezwoeren eed en de vruchtbaarheid van het trouwhertig uitgevoerde vertegenwoordigend regiem.

» Mogte gy, Sire, nog langen tyd onzen leidsman en onzen steun wezen!

» Mogten wy ongeschonden aen onze naneven overlaten dit België zoo werkzaam, zoo geacht, zoo vast vooruitdende in den weg des vooruitgangs: gisteren den eersten stoomsleper op het vasteland werpende en, door de uitbreiding der spoorwegen, de eendragt tuschen de burgers en de bevrindheid met de vreemde natiën nauwer toesluitende; aen de gedachte gemeenschaps-middelen gevende al zoo snel als den bliksem; heden de gemeentelyke oktrooijen afschaffende welke den inwendigen koophandel zoo nadeelig belemmerden; dit België, Sire, waerover gy mogt fier zyn en dat u met eenparige stemmen den Vader des Vaderlands noemt!

» Leve de Koning!

Niets zou den geestdrift kunnen afmalen met welken deze woorden onthaeld werden. By verschillende herhalingen, namelyk aen de zinspede waer er gesproken werd van de getrouwheid des Konings aen den gezwoeren eed en de vruchtbaarheid van het trouwhertig uitgevoerde vertegenwoordigende regiem, werd de redenaar door een oorverdoovend handgeklap onderbroken; en toen hy eindigde met aen den Koning te zeggen: « Sire, België noemt u den Vader des Vaderlands, » herhaalden alle de stemmen in eene zelfwillige en eenparige begeestering: « Ja! ja! den Vader des Vaderlands! » Het was een wonderbaer schouwspel; dergelyke tooneelen kan men bywoonen, men kan er deel aen nemen, doch nooit zou men ze kunnen beschryven.

Wanneer die zoo genegenheidsvolle en samenneigende losbersting eindelyk gestild was, 't is te zeggen na verloop van verscheidene minuten, heeft de Koning, tevens bewogen en schitterende van zielsvreugd, in dezer voege geantwoord:

bediende opende en toen de edelman naer de eerste verdieping was opgestegen, trad hy eene groote, smakvolle en goed gemeubelde zaal binnen. Een driejarig kind speelde met de bloemen van het tapyt en verscheidene jonge dames zaten met eenig handwerk aen het venster. Toen Chidioc verscheen, sprong een harer snel op en trad naer hem toe.

— Zyt gy eindelyk terug, myn vriend, sprak zy, hem eene kus gevende, het is niet wel van ons heden te laten wachten, wy tellen de minuten en gy hebt zelfs niet op de uren gelet.

Chidioc gaf de jonge vrouw verstrooid eene kus weder; hy bemerkte zelfs niet dat het kind de armjes naer hem uitstrekte en hem riep.

— Ik heb reelen om hoos op u te zyn, vervolgte de jonge vrouw, terwijl zy haren echtgenoot naer het venster geleide: sedert drie weken laet gy wy dagelyks alleen, uwe zusters vinden u ook zoo gemelyk, dat zy niets meer van u houden.

— Oh! Alice, antwoordde de edelman, ik zal u voortaan niet meer verlaten; dat beloof ik u. Ik wil niet meer langer ver van u verwyderd zyn.

— Ik kan u niet gelooven. Sedert wy van Southampton vertrokken, zyt gy dezelfde niet meer. Voor die heillooze reis kendet gy geen ander genoegen dan in ons midden te zyn. Gy bragt uwe dagen aen myne zyde door en trachtte my het leven songenaaem te maken. Thans gaet gy vroegtydig uit en keert eerst laet terug. Ik zie het reeds, Babington is u meer weerd dan my. Maer wees voorzigtig dat hy u niet in het verderf storte.

De naem van Babington deed Chidioc sidderen. Hy geleide zyne vrouw naer hare plaets terug, zette zich naest haer en sprak:

— Gy hebt gelyk, wy zullen Londen verlaten en weder naer ons graefschap terugkeeren.

— De jonge zusters van Chidioc zagen hem aen om te zien of hy al of niet in ernst sprak.

— Gy zucht allen naer ons groot huis, vervolgde hy, rondom met boonen geplant, naer het park, waerin gy vry kondet rondloopen, naer onze rivier...

— En naer myn tuintje! viel een der jonge meisjes hem in de rede.

— En naer myne vogels! riep eene andere.

— En naer de oude schoone kerk, sprak de derde.

— Welnu, hervatte de edelman, willen wy dat alles weder opzoeken?

Dit voorstel vervulde allen met vreugde. Men zette zich vrolyk aen den disch en de avond vloog voorby. Het werd nacht. Al de huisgenooten van Chidioc lagen in diepe rust, maer hy zelf boorde de schelle stem van de nachtwacht elk uer verkondigen zonder dat de slaep op zyne oogleden wilde dalen.

Het daglicht schemerde door de blauwe en gekleurde ruiten, toen eene troep ruiters den weg naer het strand insloeg, voor het huis stil hield en hevige aen de deur klopte. Chidioc sidderde, terwijl hy opstond om de deur te openen; Alice ontsloot even de oogden en mompelde:

— Hoe laet is het? Gaen wy reeds op weg?

Eenige oogeblikken later klonken jammerkreten in de wooning der ongelukkige familie. De vrouw weende om haren echtgenoot, de zuster om den broeder. Chidioc moest ylings de ruiters naer Windsor volgen; men reed het paleis binnen. Daer ontving hem een kapitein van de garde en, nadat hy eene lange ry vertrekken met hem was doorgegaen, geleide hy hem een prachtig vertrek binnen, dat door half afgebrande keersden helder verlicht werd. Daer stond eene dame voor eene schildery, die zy aendachtig bezag. Chidioc herkende onmiddelyk Elisabeth, koningin van Engeland, en het werk van Braugmartens. Al wat er

MYNHEEREN.

» Ik bedank de provinciale raden over de gevoelens die komen uitgedrukt te worden in de vaderlandsminnende redevoering die gy komt te hooren. Ik bedank hen ten zelfden tyde, in mynen naem en in naem der mynen, over de schitterende herbergzaamheid die zy ons dezen dag aanbieden.

» Als een land zulke eenparige gevoelens van vaderlandsliefde heeft en zoo veel moeyelykheden en gevaren met zooveel wysheid en moed is doorgekomen, dan mag men zeggen dat zyne toekomst verzekerd is. Laet my verhopden dat deze laatste jaren in uwe herten zullen gedrukt blyven gelyk zy het voor eeuwig in het myne zullen wezen.»

Deze woorden werden wederom door een donderend handgeklap en lang herhaelde geroepen van *Leve de Koning! Leve de Hertog! Leve de Hertogin van Brabant!* bejegend.

Een brusselsch blad zegt nog een belangryke en tot hiertoe onbekende inlichting te mogen voegen by het verslag der feesten van 21 July:

By de ontvangst die in het paleis plaets had, toen M. Orts, voorzitter der Vertegenwoordigers-Kamer, lezing had gegeven van het merkweerdig adres door deze Vergadering gestemd, heeft de Koning het woord genomen. Z. M. heeft begonnen met de voldoening uit te drukken welke het vaderlandslievend adres der Kamer hem veroorzaakte; hy heeft gezegd dat de Kamer, gelyk het land, altyd had bewezen en nog heden op nieuw beweest, gelyk over dertig jaren, dat Europa had gelyk gehad van aen België het bestuer zynar eigene lotbestemmingen over te laten.

De Koning heeft er bygevoegd dat de natiën maer sterven door de zelfsmoord; dat België niet opgehouden had te toonen dat het onafhankelyk kon leven, en dat het zulks wilde; dat naer hetgeen men nog dien dag zelven kwam te zien en te hooren, het klaerlyk bleek dat de zelfsmoord ons België weinig bekoort.

Z. M. eindigde met te zeggen dat zy verhoopde dat het land geene ernstige gevaren zou loopen; dat Zy geloofde in alle de tydsnippen harer regering geholpen te hebben om het er van te bevryden; dat Zy dezelfde taek zou voortzetten in het toekomstige, en dat Haer zoon den zelfden weg zou volgen; dat het welzyn en de hulpmiddelen van België nog meer dan eene ontwikkeling konden ontvangen, waer mede het nog niet mogelyk was geweest zich tot hiertoe bezig te houden; dat zulks het

— De jonge zusters van Chidioc zagen hem aen om te zien of hy al of niet in ernst sprak.

— Gy zucht allen naer ons groot huis, vervolgde hy, rondom met boonen geplant, naer het park, waerin gy vry kondet rondloopen, naer onze rivier...

— En naer myn tuintje! viel een der jonge meisjes hem in de rede.

— En naer myne vogels! riep eene andere.

— En naer de oude schoone kerk, sprak de derde.

— Welnu, hervatte de edelman, willen wy dat alles weder opzoeken?

Dit voorstel vervulde allen met vreugde. Men zette zich vrolyk aen den disch en de avond vloog voorby. Het werd nacht. Al de huisgenooten van Chidioc lagen in diepe rust, maer hy zelf boorde de schelle stem van de nachtwacht elk uer verkondigen zonder dat de slaep op zyne oogleden wilde dalen.

Het daglicht schemerde door de blauwe en gekleurde ruiten, toen eene troep ruiters den weg naer het strand insloeg, voor het huis stil hield en hevige aen de deur klopte. Chidioc sidderde, terwijl hy opstond om de deur te openen; Alice ontsloot even de oogden en mompelde:

— Hoe laet is het? Gaen wy reeds op weg?

Eenige oogeblikken later klonken jammerkreten in de wooning der ongelukkige familie. De vrouw weende om haren echtgenoot, de zuster om den broeder. Chidioc moest ylings de ruiters naer Windsor volgen; men reed het paleis binnen. Daer ontving hem een kapitein van de garde en, nadat hy eene lange ry vertrekken met hem was doorgegaen, geleide hy hem een prachtig vertrek binnen, dat door half afgebrande keersden helder verlicht werd. Daer stond eene dame voor eene schildery, die zy aendachtig bezag. Chidioc herkende onmiddelyk Elisabeth, koningin van Engeland, en het werk van Braugmartens. Al wat er